

„N-am ascultat de robii Tăi prorociei...”

Miercuri, 26 mai 2010

Gili Cârstea

Dacă privim în urmă, la drumul pe care l-am urmat, în jurul muntelui dar niciodată pășind peste frontieră în țara promisă, rugăciunea lui Daniel este cât se poate de potrivită pentru noi, cei de astăzi: „Doamne, nouă ni se cuvine să ni se umple fața de rușine, da, nouă, împăraților noștri, căpeteniilor noastre și părinților noștri, pentru că am păcătuit împotriva Ta!” (Dan 9:8).

În ce a constat păcatul lor?

„N-am ascultat pe robii Tăi prorociei, care au vorbit în Numele Tău împăraților noștri, căpeteniilor noastre, părinților noștri și către tot poporul țării” (Dan 9:6).

Daniel nu se sfiște să pună degetul pe rană, recunoscând că nenorocirile care s-au abătut asupra națiunii sunt rezultatul deciziilor nebunești pe care le-au luat conducătorii lor (9:12), împotriva călăuzirii divine clar exprimată prin profeți. El înțelege corect mecanismul nimicirii (9:11), expus de Domnul prin Moise în Deuteronomul, și percepe corect că această manieră de a vorbi conducătorilor prin persoane fără vreo poziție oficială este calea lui Dumnezeu. De aceea spune îngerul despre el că este „preaiubit și scump” (9:23).

Lista împăraților lui Israel care n-au ascultat „pe robii Tăi prorociei” este lungă și obositoare. Începând cu Saul și terminând cu Irod și Caiafa, ea constituie o teribilă mărturie despre nebunia de a aștepta ca Dumnezeu să comunice direct cu conducătorii poporului Său. Daniel spune că blestemele care i-au lovit se datorează faptului că poporul nu a ascultat glasul Domnului vorbind prin proroci „împăraților noștri, căpeteniilor noastre, părinților noștri și către tot poporul.”

Da, există și câteva excepții rarissime, dar Daniel nu le menționează, deoarece ele nu au fost decât scipiri de moment de-a lungul unei istorii de împotrivire și răzvrătire față de calea Domnului, de scopul Său cu ei în împlinirea legământului cel veșnic.

Un astfel de exemplu este Iosafat, într-un scurt episod al vieții lui și nicidecum ca o atitudine constantă, matură, prin care să onoreze maniera lui Dumnezeu de a Se adresa poporului Său. Și o face doar constrâns de situația fără ieșire în care este pus de amenințarea unei iminente invazii a coaliției străine.

Raportul biblic spune că Iosafat a ajuns la cea mai înaltă treaptă de mărire (2 Cron 17:12), deoarece „n-a căutat pe Baali; căci a alergat la Dumnezeul tatălui său și a urmat poruncile Lui, fără să facă ce făcea Israel” (17:3-4).

La scurt timp, Iosafat „s-a încuscrit” cu Ahab, iar necredința acestuia, mania grandorii și lipsa cunoașterii lui Dumnezeu l-au zguduit teribil, și l-au împiedicat să audă vocea Domnului prin Mica (2 Cron 18:16-22). A sfidat avertizarea, și a pornit la braț cu Ahab direct spre dezastru.

Dar a învățat ceva din această experiență tristă, și este pregătit pentru criza majoră a vieții lui.

Oștile străine se află la porți, împăratul este informat despre proporțiile reale ale amenințării, și înțelege repede că nu are o soluție militară la problema cu care este confruntat. În disperarea lui, se întoarce către Domnul. Convoacă poporul și în fața lor se pleacă în rugăciune, recunoscând că el este neputincios, că nu este capabil să asigure protecție poporului peste care domnește, și că este dispus să cedeze tronul, autoritatea și demnitatea Celui care mai poate face ceva în astfel de situații.

Nici nu a terminat bine rugăciunea și răspunsul a și sosit: „Atunci Duhul Domnului a venit în mijlocul adunării peste Iahaziel, fiul lui Zaharia, fiul lui Benaia, fiul lui Ieiel, fiul lui Matania, levitul, dintre fiii lui Asaf” (2 Cron 20:14).

Cine era Iahaziel? Nu auzise nimeni de el până atunci. Un instrumentist, un cântăreț dintre fiii lui Asaf, un anonim a cărui credibilitate putea fi oricând pusă la îndoială. Cum să asculte împăratul de el, mai ales că soluția propusă era de-a dreptul nebunească? El propunea nici mai mult nici mai puțin decât că toată lumea trebuie să stea cu mâinile în sân și să privească. Ascultați:

„Așa vă vorbește Domnul: Nu vă temeți și nu vă înspăimântați dinaintea acestei mari mulțimi, căci nu voi veți lupta, ci Dumnezeu.

„Mâine coborâți-vă împotriva lor. Ei se vor sui pe dealul Țiț, și-i veți găsi la capătul văii, în fața pustiului Ieruel.

„Nu veți avea de luptat în lupta aceasta: Așezați-vă, stați acolo și veți vedea izbăvirea pe care v-o va da Domnul. Iuda și Ierusalim, nu vă temeți și nu vă înspăimântați; mâine, ieșiți-le înaintea, și Domnul va fi cu voi!” (2 Cron 20:15-17).

Absolut aberant, după toate regulile angajamentului militar. Iar ceea ce face Iosafat este la fel de aberant, pentru un împărat:

„Iosafat s-a plecat cu fața la pământ” (20:18).

Incredibil! Cum să ascuți de vocea unui necunoscut, și să recunoști în ea vocea lui Dumnezeu? Dacă o astfel de propunere ar fi venit de la marele preot, de la șeful marelui stat major, sau măcar de la unul dintre miniștrii cabinetului, poate era cazul să fie analizată. Dar așa? Un oarecare deschide gura și împăratul cade la pământ? Cum este posibil așa ceva?

Iosafat a recunoscut glasul Domnului deoarece el „își pusese inima să caute pe Domnul,” iar când se întâmplă așa ceva Domnul Se descoperă cu bucurie, Își face cunoscut caracterul și onorează cu lumină și discernământ spiritual pe omul care își pune inima să caute pe Domnul (2 Cron 19:3).

Biserica rămășiței a urmat același traseu reprobabil ca toți împărații lui Israel. Conducătorii noștri n-au reușit să perceapă vocea Domnului prin mesagerii Săi, așteptând ca Domnul să le vorbească direct, personal și fără intermediari. Ne-am „încuscrit” cu

protestantismul apostaziat, presupunând că ne închinăm aceluiași Dumnezeu, și că El ne vorbește pe canalele oficiale.

Așa se face că orbecăim în beznă, încercăm toate metodele posibile pentru trezire și redeșteptare, dar refuzăm sistematic motivele adevărate, așa cum le vedea Daniel, pentru acest eșec denominațional. Ploaia nu vine, țara promisă nu se vede, dar noi refuzăm să credem că „n-am ascultat pe robii Tăi prorocii, care au vorbit în Numele Tău împăraților noștri, căpeteniilor noastre, părinților noștri și către tot poporul țării.”

Cât mai avem de așteptat până când îngerul bisericii Laodicea va căpăta percepția lui Daniel? Trebuie neapărat să vină „o vijelie de la miazănoapte” care să spulbere coverca din câmpul de castraveți pe care o tot cârpim?

De ce să nu se ridice acum, cât încă este liniște, un om „preaiubit și scump” care să cheme la rațiune pe împăratul nostru, arătându-i că Dumnezeu a vorbit mereu pe o cale „foarte diferită de ordinea firească a lucrurilor,” și că este vremea să învețe acest lucru?

Împăratul nostru va înțelege lecția cu siguranță, atunci când va vedea că bătălia este pentru „muntele cel sfânt al lui Dumnezeu” (Dan 9:20), și nicidecum pentru case și străzi de aur într-o patrie lipsită de griji.